

»Ha!!«

Carlsen slyngede dette Raab ud i Luften med opspærret Gab og sank ned i Knæene i et Anfald af Desperation.

Den havarerede Teolog med *Laudabilis* i Kirkehistorie var i det hele dybt skuffet af sin nye Kollega og fortrød nu bitterlig, at han havde taget ham med iaften. Han havde forestillet sig denne for Utugt afskedigede Indremissions-Præst som en Helvedhund i Renæssancestil, en pragtfuld Broder Liderlig, som delte Døgnet mellem Ølknejpen, Jomfruhuset og Bedeskamlen. Og her trak han nu afsted med en fedtet Bondetamp, en Gaardmissionær og Afholdstaler, som han sgu daarlig kunde være bekendt at præsentere i ordenligt Selskab. Og den Mand skulde »Femte Juni« tage under Armene! Det maatte jo være en Misforstaaelse. Den Gamle maatte for engangs Skyld have ladet sig tage ved Næsen . . . Eller var det en af Samuelsens Rævekager?

DEN unge Kunstnerfamilje, der for nylig var bleven sat ud af deres Lejlighed, fordi de i et halvt Aar ingen Leje havde betalt, havde nu indrettet sig i et Maleratelier, der var overladt dem af en Ven, som for Tiden rejste i Italien. Nogle af hans efterladte Billeder og Skitser hang endnu paa de kalkede